

Bibliaóra – 2021.január 22.

Előfóhász: „Azután megtérnek Izráel fiai, keresni fogják Istenüket, az Urat és királyukat, Dávidot: remegve fordulnak az Úrhoz, az ő jóságához az utolsó napokban. (Hós 3,5).” Ámen.

Ének: 65. zsoltár: 1-3: „A Sionnak hegyén Úristen...”

Előima:

Uram, köszönöm, hogy nem hagysz egyedül, reménység nélkül. Köszönöm Neked, hogy Te mindig velem jársz, drága Úr Jézus, és meghallgatsz. Könnyítesz testi és lelki terhemem. Segíts, hogy türelmes legyek felebarátommal, mint amilyen Te vagy velem. Szereteted behatárolja számomra a teret, amit Tőled kaptam. Hűséged végtelen volta utat nyit oda is, ahol eddig nem jártam. Erőd arra is képessé tesz, amit eddig soha nem végeztem, és közben tudom, hogy mindvégig biztonságban vagyok. Életért és életekért esedezem Előtted Istenem, hűséges Atyám a Jézus Krisztusban. Gyermekeidért fohászkodom, akik ma is óvó és védő irgalmad alá menekülnek. Ültess le ma mindenkit lábad elé, és szólj erőteljesen, mert Igéd igaz beszéd és tiszta forrás. Üdítsd fel lelkemet és testvéreim lelkét, akik nem keresnek máshol tanácsot, üdvöt és békét csak Nálad. Adj nekem Szentlelked által tisztánlátást arra figyelni, amit személyesen nekem akarsz mondani, és általam elvégezni ott, ahol élek. Jézus Krisztus nevében, fogadj el engem és buzgó imádságom. Ámen.

Ószövetségi alapige: Zakariás próféta könyve 1. rész

„Dárius uralkodásának második esztendejében, a nyolcadik hónapban így szólt az Úr igéje Zakariás prófétához, Berekjá fiához, aki Iddó fia volt: Nagyon megharagudott elődeitekre az Úr. Mondd meg azért népednek: Ezt mondja a Seregek Ura: Térjete meg hozzám, így szól a Seregek Ura, és én is hozzátok térek! - mondja a Seregek Ura. Ne legyetek olyanok, mint elődeitek, akiknek a régebbi próféták ezt hirdették: Ezt mondja a Seregek Ura: Térjete meg gonosz útjaitokról és gonosz tetteitekből! De ők nem hallgattak és nem figyeltek rám - így szól az Úr. Hol vannak elődeitek?! És a próféták talán örökké élnek? De az én igém és rendelkezéseim, amelyeket megparancsoltam szolgálaim, a próféták által, utolérték elődeiteket! Azután megtértek, és ezt mondták: Úgy bánt velünk a Seregek Ura, ahogyan útjaink és tetteink miatt jónak látta. Dárius uralkodásának második esztendejében, a tizenegyedik hónapnak, azaz a Sebát hónapnak a huszonnegyedik napján, szólt az Úr igéje Zakariás prófétához, Berekjá fiához, aki Iddó fia volt: Ezt láttam az éjszaka: Valaki egy vörös lovon lovagolt, és megállt a mirtuszfák között a völgyben. Mögötte vörös, fakó és fehér lovak voltak. Ezt kérdeztem: Mik ezek, Uram? Egy angyal, aki velem beszélt, ezt mondta nekem: Én megmagyarázom neked, mik ezek. Ekkor megszólalt az, aki a

mirtuszfák között állt és ezt mondta: Ezeket az Úr azért küldte, hogy járják be a földet. Megszólították az Úr angyalát, aki a mirtuszfák között állt, és ezt mondták: Bejártuk a földet, és az egész föld nyugodt és békés. Az Úr angyala erre azt mondta: Seregek Ura! Mikor könyörölsz Jeruzsálemen és Júda városain, hiszen már hetven éve tart haragod?! Az Úr jóságos szavakkal, vigasztaló szavakkal válaszolt a velem beszélő angyalnak. A velem beszélő angyal pedig ezt mondta nekem: Hirdesd, hogy így szól a Seregek Ura: Féltem Jeruzsálemet és a Siont, nagyon féltem! És nagyon fel vagyok háborodva az elbizakodott népek miatt, mert amikor én kevésbé haragudtam, ők a romlást segítették elő. Azért ezt mondja az Úr: Irgalmasan fordulok Jeruzsálem felé, templomom fel fog épülni benne - így szól a Seregek Ura -, és feszítenek még ki mérőszinórt Jeruzsálemben. Hirdesd még azt is, hogy így szól a Seregek Ura: Bővelkedni fognak még városaim minden jóban, megvigasztalja még az Úr Siont, és továbbra is Jeruzsálem lesz a választottja."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Ma kezdtük el olvasni Zakariás próféta könyvét, aki HAGGEUSSAL együtt bátorította a fogságból hazatért népet, hogy folytassa a templom újjáépítését. Képekben gazdag látomásai arra mutatnak, hogy a nagyhatalmak elbuknak. Emellett Ő Izráel és Júda hűségeseinek MEGTISZTÍTÁST, HELYREÁLLÍTÁST és DICSŐSÉGET jövendől.

A legtöbb kép a Messiásról éppen itt szerepel. A királyi Csemete megszületéséről szól. Megjövendöli bevonulását Jeruzsálembe és elárultatását 30 ezüstpénzért. Úgy mutatja be, mint megvert pásztort, Aki sebein keresztül gyógyít, de előtte a Messiás, mint Főpap és Király sem ismeretlen. Célja, hogy biztassa, erősítse és ösztönözze a hazatérteket a templomépítésre.

1-6.vers:

Isten megemlékezik, emlékeztet (= Zakariás próféta nevének jelentése) hogy van egy lelki követelménye, amely minden időben fennáll: „Térjete meg!” Minden új korszak elején elhangzik Istennek ez a felszólítása. Minden újat Isten csak úgy tud elindítani, hogy népe hozzátér. A kapcsolatnak élőnek, szentnek és egyedinek kell lennie. Az Úr először is arra a lelki élményre vezeti vissza a maradékot, ami történt velük. Amit Istennel átéltem Babilóniában, és amit itt kell megélnem egy feltétellel egy csapásra megoldódik. Istennek a célja velem az, hogy minél jobban ragaszkodjam hozzá, ahogyan Jakab apostol tanít: „Közeledjete Istenhez és Isten is közeledni fog hozzátok.” (Jak 4,8)

Az elődök bűnei nyilvánvalóak. Miért? Mert elhajlottak és Isten megharagudott. Az utódok új élete, kezdete csak egy lehet: Megtérni. Hozzátérni. Vele élni. Mellette maradni. Isten óhaja Keresztelő János szolgálatának idején, egyszülött Fia idején is csak egy: „Térjete meg!” (Mt 3,2; Mt 4,17) Elődök és utódok felé

egyaránt hangzik. S míg minden kezdet nehéz, Istennel könnyebbül a teher. A hitszegés az elődök asztala volt. Isten nem hazudik, Ő kér, sőt követel: Osztatlan szívet, bensőt és lelket. Drága testvérem! A Seregek Urának nincs egy listája veled kapcsolatban, hogy miben kell változnod. A változást Ő eredményezi, ha hozzájárulsz. Lesz, minden lesz, amit neked ígért, csak térj Hozzá, légy az Övé. Állni fog a templom, lesz élő közösség, fennáll majd a gyülekezet. Istennek népe! Amit elveszítettek elődeid, azt az Úr utódai által – talán épp általad – építi újjá. Akinek az Úr az oltalma és erőssége, nem vész el, sőt hathatós segítsége lesz: „Ne félj, te kicsi nyáj, az Isten véd!” Ne felejtse el, hogy csak Isten Igéje marad örök és állandó, mert Ő minden időben szól: „Térj meg!”

Jelentsd ki, mi szíved óhaja: „Vágyom melletted élni, Jézus, csendben veled beszélni Jézus, békét, üdvöt remélni, Jézus, segíts, hogy úgy legyen. Vágyom utadon járni Jézus, érted csatába szállni, Jézus. Gyáván meg nem hátrálni, Jézus, segíts, hogy úgy legyen. Vágyom jobboldnál állni Jézus, Fénylő orcádat látni Jézus, Téged örökké áldani Jézus, Segíts, hogy úgy legyen.”

7-12. vers: Zakariás éjszakai látomás homályt feltételez, és tisztánlátás után kapkod: „Kik ezek Uram?”

A ló a hadakozás képe Izráelben, kiváltképpen a vörös és fakó. Míg az öszvér az alázat jele, addig a ló a harcok biztosítója volt. A lovasok azonban keresnek. A lovasok mennek. Dárius király idejében mindenki helyezkedik. Semmi új nincs a nap alatt. A hatalmasok nyugtalanok és teret kérnek mindenből. Pénzt vagy életet követelnek. Isten azonban szól: a bejárt föld békés és nyugodt. Van, sőt lesz alkalmas idő az újra kezdéshez. Most van a kegyelem ideje: Nyugodt és békés minden. Tanultál a békétlen, a meghurcolt időszakból, Izráel, most tenned kell, építkezned kell a békés korszakban. Igyekezz! Az egész föld nyugodt és békés. A bejárt vidék, a feltérképezett föld, a világ nyugodt és békés. Ezt a lovasok épp az Úr angyalával közlik, akinek vannak megválaszolatlan kérdései.

Az Úr angyala pedig kérdez: „Mikor könyörölsz?” Isten azonban nem válaszol. Szinte ott van a mondatok mögött: Nem hallod, nem értetted, nyugodt és békés, és ebben az időszakban feladatod van, drága maradék. Nyugodt és békés a föld. Kevés olyan ígéretes hely van az Ószövetségben, amiben ezt olvassuk. Korszakok, vezetők jönnek-mennek. Valaki békétlenséget szít, valaki békét sugároz. A tartós béke meghirdetése egyedül Istentől függ. A béke korszaka Nála van. „Remélni nemcsak szép szó, ó, a reménység élő való. Mi Jézustól tudjuk: mi az igaz remény, Ki által megújul a közösség.” Kik ezek és mikor könyörölsz? Jeruzsálem kérdései ezek. A válasz azonban nem marad el. Minden le van osztva. Minden, érted, drága testvérem! Igyekezz hát, hogy embered, társad, közösséged hallja és tapasztalja, hogy az Úrnak van rád szüksége. Te csak az Istennek országát keresd, és az Ő szent igazságát, minden egyéb megadatik majd neked,

békéje, áldása vár rád. Mikor? Az Úr jobban tudja. A megfelelő pillanat Istennél el van készítve. Az Ő időzítése béke és nyugalom. Imádkozz Domján János lelki énekének szavaival: „Jöjj, béke, légy már úr a föld felett! Mily jó a béke, s gonosz a halál, Ki békét lel, az életet talál, életet talál. Szívünkbe békét adj, irgalmas Úr! Lelkedből légyen elmém, lelkem új, hogy hittel bízzam életem terád, békében hívj majd országodba át!”

13-15.vers:

Isten válaszol népének. Teszi ezt jóságosan és vigasztalva. Az Úr bátorítása nyilvánvaló: „Mögötted a világ, drága népem!” Isten félt, nagyon félt. Az elbizakodott népek ott vannak mögötted, de Én, féltelek. Az őrzés legszebb képe tárul elénk. A nagyhatalmak vonzásában élsz, de Én, az Úr, a te Istened féltelek. A Seregek Urának buzgó és féltő szeretete jelen van. Mint anya a gyermekét, mint apa a fiát, mint oroszlán a kölykét, úgy állok és őrködök feletted. Isten szent ereje és vigasza éppen ez: Féltelek. A Nagy Király, Felséges Úr Király, Isten félti az Ő seregecskáját. Ez a fény világít a maradék előtt. Isten véd és félt. Nagyon félt.

A vihar előtti csend és béke korszaka beköszöntött, de a tartósságot, a lelki békét Isten félelmében ismeri meg az ember. Az ember által garantált csend megöl, de az Isten szerinti béke megelevenít. Az egész föld békés és nyugodt. Lelkem békés és nyugodt, mert engem az Úr őriz. Lelkem békéje. Sion és Jeruzsálem békéje éppen ez: Félt, nagyon félt az Úr. Ő az Úr! Ő a Király, és ma is itt jár, hogy elmondja: „Úgy féltelek!” Talán neked ez ma kevés, drága testvérem, de hidd el, a legtöbb, amit kaphatsz ebben a bizonytalan világban, hiszen Ő üdvöt szerzett nekünk. Hatalom, üdv, áldás, erő az Istené, Aki téged félt. A pozsonyi Siont, ezt a hajót. Mögötted a világ, de előtted Jézus, drága pozsonyi közösség! Előtted az örökkévaló szeretet. A végtelen hűség és bizalom a véges irányába halad. Békéjével, csendjével jön felénk az Úr. Vallj meg Jézusod előtt: „A szívem úgy vár, ó, jöjj, ne késs már, Uram Jézus, térj be, ó térj be hozzám. Menj előttem és élj bennem, hogy valóban érezzem, féltesz, és aggódsz hűtlen gyermekedért. Járj előttem Uram, hogy lássalak, és magam mögött hagyjam a zajos világot, a hamis békét, a kárpótlásért kiáltó egyéneket és mindazokat, akik elvonják a figyelmem Rólad, Aki személyesen engem, házam népe, házának népe felől nemcsak aggodalmaskodik, hanem oltalma alá veszi.

16-17.vers:

Isten jele az irgalom. Isten megtart és ígérete beteljesedik. Templom épül, fel fog épülni, és ez nem a maradék temploma lesz, hanem az Úr temploma, az irgalmasság háza. Isten úgy gyógyít, hogy megbocsát, hogy gazdag és örök új életet ajándékozik. Eljön újra, azt építi föl, amit egykor lerombolt. Hűtlenség, ármány, kicsinyeskedés, alakoskodás, a bűnnek átka semmivé lesz, mert az Úr mér, újból kiméri a szent hegyen hajlékát, és ezzel egyet bizonyít, hogy

választotta Jeruzsálem, Izráel és Júda földje. Isten bizonyít. Isten vall. Színt vall. Lesz holnapod. Lesz templomod. Lesz hajlékod. Lesz országod. Lesznek városaid. Lesznek, mert Isten bennünk és általuk akarja megmutatni irgalmát. Lesz. Milyen nehezen hisszük el, főleg Babilónia után, hogy van jövő. Milyen nehezen hisszük el, hogy lesz. Pedig lesz, mert Isten mondta, és az Ő szava örökkön örökké fennáll és színigaz. Akiknek nincs templomuk, akiknek nincsenek papjaik, és mindent az elejéről kell kezdeni, mert romhalmazzá lett, azokhoz szól Isten: „Feszítenek még ki, bővelkedni fognak...” Az isteni „lesz” a tiéd is, mert Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Közének: 489.dicséret 2-4. versei: „Jóságodnak harmata...”

Újszövetségi alapige: János evangéliuma 6, 35-40

„Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha. De megmondtam nektek: láttatok ugyan engem, és mégsem hisztek. Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el; mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak az akaratát, aki elküldött engem. Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit se veszítsek el, hanem feltámasszam az utolsó napon. Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; én pedig feltámasztom őt az utolsó napon.”

35. vers:

Mennyi az annyi Jézus előtt? A mindennapi kenyér csodája – amire Ő maga tanít imádkozni – lenyűgöző érzés. Amikor közös étkezéseink alkalmával csendben vagy közösen elmondjuk: „Jövel, Jézus, légy vendégünk, álld meg, amit adtál nekünk. Ámen.”, – hála van a szívünkben? Jézus ugyanis ad. A fejezet elején még Fülöp kérdezi: „Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek (Jn 6,6)?”, most azonban Jézus szavaiból szinte visszahalljuk az Ószövetségi tanítást: „Nemcsak kenyérral él az ember (lásd. VMóz 8,3).” Jézus nemcsak adja a mindennapi kenyeret, hanem Ő maga az eledel. Isten Mózesnek úgy mutatkozott be: „Vagyok!” (II Móz 3,14) Ugyanezt mondja magáról az Úr Jézus Krisztus is. A harmadik „vagyok” a lelki szomjúságra és éhségre megy vissza. A jézusi csodajelre, a kenyérszaporításra utal: „Én vagyok!”

Drága testvérem! Mi az, ami nem elégít meg, hanem csak fokozza az éhség utáni vágyadat? „Valamit ennék, de nem tudom, hogy mi az?” Van valami „jód”? – szokta kérdezi a feleségem a hosszú téli estéken. Akinek istene a hasa, saját kényelmét forszírozza. Valljuk be, hogy nincs gondunk az ajándékozó Istennel, mert a testiekben gazdag ember így biztatja önmagát: „Én lelkem, sok javad van sok évre félretéve, pihenj, egyél, igyál, vigadozzál (Lk 12,19)!” A mindenkor önző

és fukar ember azonban éhen marad. Nem a mennyei manna, nem Mózes, nem a Bölcsesség, nem a Törvény a megoldás, hanem Jézus. Annyi mindent tudunk és akarunk helyettesíteni az igazival, csak hogy nekünk jó és kényelmes legyen. Még a menny messiási reménységét is a magunk önző életére akarjuk fordítani. Ahogyan tette ezt a samáriai asszony is: „Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam meg, és ne kelljen idejárnom meríteni.” (Jn 4,15) Az ember minden isteni dolgot a hatalmába akar keríteni, hogy vele önmagát biztosítsa.

Drága pozsonyi testvérem! Jézus őszinte vallomása önmagáról fel kell, hogy ébresszen téged is: „Nem a vásárlási listádon szereplő *egy kenyér* oldja meg a mindennapok éhségét, hanem *A Kenyér, az élet kenyere*, Aki csillapítja azt a lelki éhséget, amit a bűn okozott. Nem a pékek terméke, hanem Istenünk könyörülő irgalmának az ajándéka erő és bizalom a nyomorúság idején. Jézus a Krisztus azokhoz szól, akik Galileában, Csallóközben és szerte a világon bűnbánó bűnösökként érzik és tudják, hogy rajtuk kívül van a megoldás. Jézus nem ambrózia, az istenek itala. Jézus nem nektár, az istenek eledele. Jézus nem elixír, gyógyír a látható és láthatatlan sebeinkre, Ő maga az élet kenyere, a mi mennyei Atyánk küldöttje. Jézus lelkünk biztosítója. Nem testünk záloga. Hiszed-e ezt? „A fedezet: a kegyelem. Az, aki hisz, csodákhoz ér, az, aki nem, Istent kísért.” (Füle Lajos) Urunk legnagyobb csodája nem a sokaságnak ajándékozott kenyere, hanem Ő maga, Akiben csalódní nem lehet. Jézus örökké él!

36-40. vers:

Jézus önigazolása után kemény megállapítást közöl: „nem hisztek”. A látás Istene nem adta meg a galileaiaknak, hogy valóban higgyenek. Sokan bűneikben maradtak. Csak az lát igazán, aki felismeri az élet kenyérének igaz ismertetőjelét: Ő nem önmagát, hanem az Atyát hirdeti. Az táplálkozik igazán, aki felismeri Jézus igéjében Isten beszédét, Jézus igényében Isten feléje kinyújtott kezét. Sohasem felejttem el nagymamám mondatát, amikor minden vizsgaidőszak után hazaérkezve meglátott és felelősségre vont: „Eszel te rendesen, drága gyermekem?”

Ma Jézus kemény megállapítása: Látok, de nem hisztek, vajon nem ugyanerre az egészséges táplálkozásra kérdez rá?” Van tápértéke annak a kenyérnek, amit fogyasztunk? Rendesen napjában háromszor étkezünk? Az élet-fenntartás céljából fogyasztunk? A mulandóságra vagy a romolhatatlanságra rendezkedünk be már itt a földön? A mi kenyereink csak hasonlít Jézusra, de nem az igazi? Jézus kiszűri az igazi táplálkozókat és a mennyei Atya valódi imádóit.

Pál megállapítása itt is érvényes: „mert nem mindenkié a hit.” (IIThessz 3,2) Aki nem ismeri az Atya akaratát, az nem ismeri az egyetlen, valóságos, életet adó kenyeret sem. Jézus az, aki Istenhez vezet és megtartja a hitben járókat az Úrral való közösségben, tehát az élet közösségében. Életközösség jellemzi a

mindennapjaidat? Életben vagy halálban jársz? Éj vagy nappal jellemző a kapcsolataidra? A Hold, a Nap vagy az Úr a te világosságod? Jézushoz azok „jönnek”, azaz benne azok hisznek, „akiket az Atya adott neki”. *Akik nem hisznek, azokat az Atya nem adta neki.* Drága testvérek! A hit és hitetlenség legmélyebb titkára bukkanunk Jézus Krisztus közlésében. A hit az Úrtól származik. A hívők az Úr drága gyermekei, választottai, ajándékok ennek a világnak. Azok, akiket az Atya Fiúnak ad. A Fiú akarata így igazodik az Atyához és épp ezért „szállt alá a mennyből”, teljesíteni, beteljesíteni az Úr akaratát. Az Isten akarata pedig az, hogy „abból amit Isten neki adott, semmit el veszítsen”. Milyen fontos az Úrnak: „hogy el ne vesszen, hanem örök élete legyen!” Milyen értékes az Úrnak minden gyermeke. Drága és becses mindenki, aki az Úré. Ahogyan nagymamám mondta, amikor fegyelmezetlenül pazaroltuk a nyári hőségben a vizet: „Minden cseppért kár!” Istennél mindenki számon van tartva. A Fiú őrzi meg, az Atya gyermekeinek a szavatosságát. Ő garantálja, hogy életük legyen. Jézus az a minőségellenőr a mi életünkben, aki a minőségünket megőrzi a végsőkig. Itt nem romolhat meg semmi. Mindennek az ő jó hírét, jó hírének drága ízét, kell hirdetnie. Jézus által örök életünk van. Az örök élet ajándéka már itt a földön a miénk, ha tudjuk mire is vagyunk igazán táplálva az élet kenyere által. Mert nem a földi terhek hordozása a cél, hanem a menny reménységének a beteljesedése. „Boldogság, üdv vár rád”. A menny a tiéd, drága testvérem. Visszavonhatatlanul egyek leszünk Krisztussal, a mi Urunkkal. Vele együtt dicsérjük Istent és örvendezünk kegyelmének.

Utóima: Imádkozzunk lelki látásért, hogy meglássuk saját éhségünket. Nagy az éhség, de vajon mire? Igazi lelki kenyérre vagy csak a kenyér szaporítására? Jézusnak mindenben igaza van, amikor tanít Zákheus házában: „Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet (Lk 19,10).”

„Biztossá teszed lépteimet, nem inognak bokáim (IISám 22,37).”

„Uram, te vagy egyedül! [...] Te adsz életet mindnyájuknak. Előtted borul le az ég serege (Neh 9,6 a.c-d).”

„Bizony, tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen (Róm 11,36).”

„Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre (Jn 1,16).” **Úri ima:** Mi Atyánk...

Áldás: „mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően (Fil 2, 13).” Ámen.

Ének: 501. dicséret: „Adjunk hálát az Úrnak, mert érdemli...”

Túrmezei Erzsébet:

A harmadik

Valamit kérnek tőled.

Megtenni nem kötelesség.

Mást mond a jog,

mást súg az ész.

Valami mégis azt kívánja: Nézd,

tedd meg, ha teheted!

Mindig arra a harmadikra hallgass,

mert az a szeretet.

Messzire mentél.

Fáradt vagy. Léptél százat.

Valakiért még egyet kellene.

De tested, véred lázad.

Majd máskor! – nyugtat meg az ész.

És a jog józanságra int.

De egy szelíd hang azt súgja megint:

Tedd meg, ha teheted!

Mindig arra a harmadikra hallgass,

mert az a szeretet.

Valakin segíthetnél.

Joga nincs hozzá. Nem érdemli meg.

Tán összetörte a szíved.

Az ész is azt súgja: Minek?

De Krisztus nyomorog benne.

És a szelíd hang halkán újra kérlel:

Tedd meg, ha teheted!

Mindig arra a harmadikra hallgass,

mert az a szeretet!

Ó, ha a harmadik

egyszer első lehetne,

és diktálhatna, vonhatna, vihetne!

Lehet, elégnél hamar.

Valóban esztelenség volna.

De a szíved békességről dalolna,

s míg elveszítenéd,

bizony megtalálnád az életet!

Bízd rá magad arra a harmadikra!

Mert az a szeretet.